

Az Örömhír végtelen gazdagságából öt húsvéti nézőpontot szeretnék elétek tárni:

1. Isten emberszeretetének sajátos bizonyága tárul elénk: „Úgy szeretete Isten a világot, hogy Egyszülött Fiát adta érte.” (Jn 3,16) Mi aligha tudjuk felfogni a szeretetnek ezt a magaslatát, mert mi sajnos hamarabb fel szoktuk adni, ennél kevesebbre se vagyunk képesek. Isten azonban teljes szeretetével fordul felénk.

2. Ez a végtelen szeretet különleges jelentőséggel bír most, a világjárvány veszélyeztetettségében: elképzelhető, hogy Isten – a mi életünk védelme érdekében – megálljt akart parancsolni nekünk, mert a lelki szakadék felé rohant az életünk. Ez esetben el kell gondolkodnunk, és az Ő fényében kell átvilágítanunk tetteinket, és döntésre kell jutnunk: miben kell változtatnunk életstílusunkon – mi az érték, és mi a szemét, mi marad és mi távozik, azaz: miben kell megtérnünk?

3. Húsvét reggelén a Jézushoz hű asszonyok kimentek a sírhoz, hogy az ünnep miatti sietős temetés hiányosságait pótolják. Nem volt kétségük afelől, hogy Jézus halott. Úgy tudták, hogy Rajta már nem segíthetnek, csupán kegyeleti szempontokat akartak érvényesíteni. De tévedtek: Jézus él! És az Élő Krisztus várt rájuk, és megbízást, küldetést adott nekik: menjenek, és vigyék hírül a tanítványoknak.... Mi sem adhatjuk fel, akkor sem, ha minden okunk megvolna arra, hogy egy adott helyzetet (bűnös voltunkat vagy mások hibáit) lezártnak és végérvényesnek gondoljunk. Isten a meglepetések Istene – és nekünk mindig nyitottnak kell lennünk arra, amit Ő elénk tár. Rosszul teszi, aki eldönti, mi az igazság.

4. Az emmauszi tanítványok az elkéseredett menekülésnek a szomorú mintái: „El innen, és vissza a régi életkörülményeink közé!” És ez a negatív hozzáállás olyan „szigetelő” réteget képezett körülöttük, hogy a személyesen jelenlévő Jézust nem ismerték fel! Kilátástalanságukat azonban megingatta szívük érzése: valami megérintette őket, amire később úgy emlékeztek vissza, hogy „ugye lángolt a szívünk, amikor kifejtette nekünk az Írásokat?” (Lk 24,32) És az volt a nagy szerencsésük, hogy ezt nem csak

éreztek, hanem eszerint is cselekedtek, és megkérték Jézust: „Maradj velünk, mert már esteledik.” (Lk 24,29) Nyilván nem Jézust sajnálták, hogy a sötét éjszakában tovább kell vándorolnia, hanem önmagukra gondoltak: jó lenne Vele maradni, jó lenne, ha Ő velünk maradna! Ez a megtapasztalás és az ebből eredő helyes magatartás menthet meg minket is!

5. A Feltámadt Krisztus életet kínál mindegyikünknek! Nem tőlünk várja, hogy tegyünk érte valamit, hiszen erre nem lennénk képesek. Ő azért hív magához minket, hogy megajándékozhasson minket a jelenlétével és kegyelmével. Nem mi adunk Neki, hanem mi kapunk Tőle – akkor is, ha lemondunk valamiről, vagy felajánlást teszünk Istennek! Szeretete azt kínálja, hogy új minőségben éljük meg a Vele való közösségünket: s ebben értelmetlenné válik a magunk kicsinyes érdekeinek kierőszakolása – azt kínálja nekünk helyette, hogy ráhangolódjunk a Tőle megnyerhető ajándékokra. Ezért imádságunk nem arra korlátozódik, hogy „Uram, add meg nekem, amit szeretnék...”, inkább azt kérem, hogy „Uram, mutasd meg annak szépségét, amit Te szeretnél! Mert nekem az az érték, amivel a Te országodat építhetem!” S így leszek koldusból testvér, a napi betevő falaton tengődő nincstelenből az Isten alkotótársa: egy megváltott, felemelt és átölelt ember, aki meghívást nyert az Isten örök életébe.

Ez Húsvét ajándéka:

1. Istennek fontos vagyok.
2. Figyelmeztető szava megfontolásra késztet.
3. A hűségünk, ami teret enged Isten mindenhatóságának, utat nyit nekünk a Végtelen felé.
4. Abban, amiben Jézus irántunk való szeretete megérinti szívünket, állandósulnunk kell: ott kell maradnunk, ahol a szeretete lángra lobbantott minket. És ez nem az elkeseredés...
5. Isten nem kereskedelmi partner, akitől meg lehet venni a földi élet kisebb-nagyobb örömeit, hanem Ő az a szeretet, aki mindenét nekem szánja, és a teljességet tartogatja nekem. Isten nem egy kis üdülést kínál, hanem Ő maga a felüdülés. Nem az élet érdekességeit kell elkérnem Tőle, hanem magát az Életet készíti mindegyikünknek. Tehát az elképzeléseinknek nem az ideiglenes kielégítője, hanem annak végleges és végtelen megvalósítója. És azt szeretné, hogy olyan értékes életet éljünk itt a földön, aminek az lehet majd a zárszava, hogy „Jól van, te hűséges, derék szolga, mivel a kevésben hű voltál, sokat bízok rád – menj be urad örömébe.” (Mt 25,21) Ő ma így tekint mindegyikünkre.

